

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 63.466 van 9 december 1996

A. 65.731/VI-12.883

In zake : 1. **DOHOGNE** Régis,
optredend als voorzitter van
het uitvoerend comité van de
"Centrale chrétienne des
syndicats" - Onderwijs en als
secretaris-generaal van de
"Fédération des instituteurs
chrétiens",

2. **DECUYPER** Hervé,
optredend als voorzitter van
de "Fédération des syndicats
chrétiens des services
publics",

die woonplaats hebben gekozen bij
Mrs. Dominique WAGNER en
Anne VILLERS, advocaten,
Quai de Rome 2
4000 Luik,

tegen :

de Franse Gemeenschap, vertegen-
woordigd door haar Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 26 september 1995 ingediende
verzoekschrift, waarbij Régis DOHOGNE en Hervé DECUYPER
de nietigverklaring vorderen van het besluit van de
Franse Gemeenschapsregering van 28 augustus 1995 tot
wijziging van het koninklijk besluit van 29 mei 1972
betreffende de dagen bezoldigd ziekte- en

bevallingsverlof toegekend aan het tijdelijk aangesteld bestuurs- en onderwijzend personeel, opvoedend hulppersoneel en paramedisch personeel der rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 juli 1996, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 augustus 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 25 september 1996, de datum waarop zij voor onbepaalde tijd is uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 november 1996;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. D. WAGNER, advocaat, die voor de verzoekers verschijnt, en van Mrs. Ph. LEVERT en M. VAN ASSCHE, advocaten, die voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende, voor het onderzoek van het beroep dienstige feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Het bestreden besluit wordt in zijn ontwerp-fase in het kader van onderhandelingen met de vakbonden voorgelegd aan sectorcomité IX, "onderwijs" (Franse Gemeenschap), en aan het comité voor provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, afdeling II; de onderhandelingsprocedure eindigt op 4 augustus 1995. Op 29 augustus 1995 verzoekt de eerste verzoeker de verwerende partij dat besluit in te trekken. Hij voert tot staving van zijn verzoek aan dat het besluit aangenomen is in strijd met artikel 3, § 1, van de wet van 19 december 1974, doordat het vooraf had moeten worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten, omdat het betrekking heeft op het ziekteverlof en de disponibiliteit wegens ziekte en aldus onder de minimale rechten ressorteert. Diezelfde dag werpt de verwerende partij tegen dat verzoek een middel van niet-ontvankelijkheid op, aanvoerende dat naar luid van de voornoemde bepaling de minimale rechten geïdentificeerd moeten zijn, en dat zulks op heden nog niet is geschied voor de leden van het onderwijzend personeel. Op 6 september 1995 deelt de Minister van Ambtenarenzaken de verwerende partij mede dat het aan de Gemeenschappen staat om de minimale rechten voor het onderwijzend personeel te bepalen en dat bij ontstentenis van zulke regels de aanhangigmaking bij het

gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten geen juridische verplichting is.

Dit besluit wordt, nog steeds in zijn ontwerpfase, om advies voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, die haar advies verstrekt op 21 augustus 1995.

Dat besluit wordt aangenomen op 28 augustus 1995 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 september 1995;

Overwegende dat de verzoekers in het verzoekschrift een enig middel ontlenen aan de schending van "artikel 3, § 1, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, gewijzigd bij artikel 1 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen"; dat zij het volgende aanvoeren :

" Aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten wordt exclusieve bevoegdheid verleend om te onderhandelen over ieder voorstel inzake aangelegenheden die onder die minimale rechten ressorteren, zoals het voornoemde artikel 3, § 1, voorschrijft.

Het bestreden besluit betreft kennelijk een aangelegenheid die tot die categorie behoort, daar het de regeling inzake ziekteverlof en disponibiliteit wegens ziekte en gebrekkigheid van de betrokken personeelsleden wijzigt.

Dat besluit moest bijgevolg in overeenstemming zijn met het bepaalde in artikel 3, § 1, en in het kader van onderhandelingen voorgelegd worden aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten";

Overwegende dat de verzoekers in hun memorie van wederantwoord betogen dat onderhandelingen, in het gemeenschappelijk comité, over iedere wijziging in de bestaande regeling inzake de aangelegenheden die de zogeheten "minimale rechten" betreffen, het mogelijk

maken om, zelfs al is de inhoud van die rechten niet bepaald, de intersectorale coherentie te bewaren, zodat het bepalen van de inhoud ervan geen voorafgaande verplichting is; dat zij eraan toevoegen dat de Franse Gemeenschap, onder het voorwendsel van de ontstentenis van een "juridische verplichting" om de wet uit te voeren, zich niet kan onttrekken aan een onderhandelingsprocedure bedoeld om een minimale coherentie in de openbare dienst te behouden en om bepaalde elementen van solidariteit te versterken;

Overwegende dat het zevende en het negende lid van de bepaling waarvan de schending wordt aangevoerd, gewijzigd bij de wet van 20 juli 1991 en bij het koninklijk besluit van 10 april 1995, als volgt luiden :

" In afwijking van het eerste lid, 1° en 2°, van deze paragraaf, van § 2 en van artikel 4, § 3, worden uitsluitend voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten als minimale rechten, de voorstellen die betrekking hebben op de statutaire personeelsleden en die de hiernavolgende materies betreffen :

a) (...)

b) op initiatief van de federale overheden of van de gemeenschaps- of gewestoverheden, elk wat hen betreft :

(...)

3° de reglementering inzake bevallingsverlof, ziekteverlof, verlof voor verminderde prestaties wegens ziekte of gebrekkigheid, verlof voor verminderde prestaties gewettigd door sociale of familiale redenen of wegens persoonlijke aangelegenheden;

4° de reglementering betreffende de disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid;

(...)

Wat de statutaire personeelsleden die ressorteren onder het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreft, behalve die welke bedoeld zijn in artikel 24 van de Grondwet

en die welke ressorteren onder een publiekrechtelijke rechtspersoon die afhangt van een Gemeenschap of Gewest, bepaalt de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit de minimale rechten in elk van de materies bedoeld in het zevende lid, littera b), van dit artikel";

Overwegende dat artikel 3, § 1, zevende lid, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel twee lijsten van aangelegenheden bevat en bepaalt dat de voorstellen die betrekking hebben op de statutaire personeelsleden en die deze aangelegenheden betreffen, als minimale rechten uitsluitend worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten; dat het negende lid van dezelfde bepaling de Koning machtigt om bij een in de Minister-raad overlegd besluit de minimale rechten in elk van de aangelegenheden genoemd in het zevende lid, b), vast te stellen voor de statutaire personeelsleden die ressorteren onder het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten, met uitzondering onder meer van de personeelsleden bedoeld in artikel 24 van de Grondwet; dat eruit voortvloeit dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 houdende uitvoering van de voornoemde wetsbepaling niet toepasselijk is op de leden van het onderwijzend personeel; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 1991 blijkt dat alleen de Gemeenschappen bevoegd zijn om de minimale rechten van de leden van het onderwijzend personeel te bepalen, zulks op grond van de integrale autonomie waarover ze ter zake beschikken (Gedr. St. Senaat, nr. 1374-1, blz. 5, en nr. 1374-2, blz. 4); dat de Franse Gemeenschap tot dusver geen initiatief in die zin heeft genomen, met dien verstande dat ze rechtens niet verplicht was zulks te doen binnen een bepaalde termijn; dat de argumenten aangevoerd in de memorie van wederantwoord beogen aan te tonen dat het opportuun zou zijn geweest in het gemeenschappelijk

comité onderhandelingen te voeren, doch dat ze niet inhouden dat het onwettig was zulks niet te doen; dat het onderwerp van het bestreden besluit niet is opgenomen onder de minimale rechten van de leden van het onderwijzend personeel van de verwerende partij en die rechten niet zijn vastgelegd, zodat het gemeenschappelijk comité genoemd in artikel 3, § 1, eerste lid, 3°, van de wet van 19 december 1974 niet bevoegd was om kennis ervan te nemen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekers in de memorie van wederantwoord twee nieuwe middelen aanvoeren, waarvan het ene ontleend is aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en het andere aan de schending van artikel 24, § 5, van de Grondwet en aan de omstandigheid dat de steller van de handeling daartoe niet bevoegd was;

Overwegende dat de verzoekers er slechts een functioneel belang bij hebben om de nietigverklaring van het bestreden besluit te verkrijgen; dat het enige middel dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet en dat ontleend is aan de schending van de prerogatieven die de hoedanigheid van lid van het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten hun verleent, niet gegrond is; dat de afwijzing van dat middel inhoudt dat de verzoekers niet de vereiste hoedanigheid hebben om in rechte op te treden en dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is; dat eruit voortvloeit dat het niet aan de Raad van State toekomt om het tweede en het derde middel te onderzoeken, ook al zouden ze van openbare orde zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van de verzoekers, ten belope van 4.000 frank elk.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negen december 1900 zesennegentig door :

de HH.	ANDERSEN,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	WETTINCK,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECORDINEERD OP 12 JANUARI 1973.